

LBRIS

We know
books

REJTŐ JENŐ
BRADLEY TAMÁS
VISSZAÜT



Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely, 2022
ISBN: 978-606-9633-15-1

Megrendelhető:

0744-505331

0744-611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com



Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REJTŐ, JENŐ

Bradley Tamás visszaüt / Rejtő Jenő. –
Odorheiu Secuiesc : Kedvenc Kiado, 2022
ISBN 978-606-9633-15-1

821.511.141

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

Bradley feláldozza magát valakiért, akit nem ismer. Egy őrnagy szerint a halál ellen is van orvosság. A térzene miatt letérik a becsületrendet, és az orvosság nem használt.

MÁSODIK FEJEZET

Bradley Tamás nem lesz nyárspolgár. Ennek elsősorban egy régi példabeszéd az oka, és az a bizonyos aranyifjú, aki nem tudott különbséget tenni Noé apáknál. Végül az általános zűrzavarban az attasét a világitóudvarban felejtik, és megtartják a főtárgyalást. Mr. Higgins öreg napjaira szépíti magát egy ezredorvos kedvéért.

HARMADIK FEJEZET

Bradley kivételes elbánásban részesül, mert néhányszor lefokozták. Stuck a harmincéves háború áldozata. Egy favágó, akinek nincs múltja. Egy torreador úgy elveri a pénzét és a menyasszonyát, hogy egyikből sem marad semmi. Higgins szeretne az afrikai meleggel takarékoskodni, majd őrzőjával együtt eltűnik.

NEGYEDIK FEJEZET

Toglad sejk meghálálja a légionisták tettét, és ettől kis híján éhen halnak. Cseberből melegbe. Higgins ügyvezető igazgató lesz, és Krakauer sikerrel szerepel mint királynő. Kollégák csatlakoznak hozzájuk, majd új fényforrás tűnik fel a sivatagban.

ÖTÖDIK FEJEZET

Egy jó üzletember sivatagot varázsol a pusztaságba. De sajnós, az eső megfizethetetlen. Mr. Leonidas megbízható rablókat talál. Bradley és társai megtanulják, hogyan kell viselkedni az igazi légionistának.

HATODIK FEJEZET

Mr. Leonidast megbízzák, hogy ébressze fel egy úr vérében a szunnyadó őst. Nyomban felkelti Earl of Cunninghamet, és megállapodnak egy diszkrét orvotámadásban. Marcona portásokat kell alkalmazni. Feltűnnek

a filmesek. Az ügyvezető igazgató és a titkár csuklanak, de ez a levegőváltózástól van. Néhány ember akasztófa helyett inkább az ötvenezer fontot választja. Megállapítják, hogy Mr. Leonidas hülye, és ebben maradnak.

HETEDIK FEJEZET

Mr. Leonidas az ügyvezető igazgatótól katonás tiszteletet várt el, azonban fejbe ütik. Az élethűség meglepően tökéletes. Mindenkit megkötöznek. A mosogatólány megjelenik a csendőrségen, de állandóan kidobják. A h-móll szimfónia szerzője puskatussal dirigál. Megérkeznek a kikötőbe.

NYOLCADIK FEJEZET

A munka nem szégyen, de unalmas. Bradley Tamás visszaüt, azonban megfélekedzik egy narancshéjról. Az új főtárgyalás után a tanúk egymás ellen vallanak, és megtudjuk, hogy ki hol volt a háború alatt. Egy eddig néma és türelmes szereplő beieszik a játékba, és egy hegedűművész elveszti eszméletét.

KILENCEDIK FEJEZET

Lord Flatherryt meglátogatja egy ügyvezető igazgató. Mr. Leonidas kissé pénzéhes lesz. Folyik a láva, és folyik a vér... Megtudjuk, hogy a hadseregszállítás hazafiúi kötelesség, és a modern parcellázás nem ismer akadályokat. Mr. Claytont lebeszéljük arról, hogy kriminalista legyen, és így, hála egy japán tűzhányónak, Marynek nem kell tíz évig várni.

Első fejezet

Bradley feláldozza magát valakiért, akit nem ismer. Egy őrnagy szerint a halál ellen is van orvosság. A térzene miatt le-tépi a becsületrendet, és az orvosság nem használt.

1

Küldje ide azt az embert! Az őrmester tisztelgett:

– Tout de suite, mon commandant.

Az őrnagy elgondolkozva hajolt a térkép fölé. Távoli ágyúdörgés hallatszott állandóan, amelyből tisztán különvált az aknavető mélyebben zen-gő robbanása.

Az őrmester egy közlegénnyel tért vissza.

– A kilences számú közlegény a meknesi huszonhetes pelotonból szolgálatátételre jelentkezik, mon commandant.

– Elmehet, őrmester

– Az altiszt lelépett

– Gyere közelebb – mondta nyájasan az őrnagy, és végignézte tető-től talpig a katonát.

A hosszú állóharc meglátszott a legényen. Rongyos zubbonyának szí-nét elvette a rárakódott mész és a por. Sovány, borostás arcán az éhség és kimerültség sötét mélyedései beárnyalták a halálosan fehér, horpadt bőrt.

De a leromlott külső sem ronthatta el teljesen ennek az embernek a megjelenését. Az üregükbe süppedő, zöld fényű szemek értelmes, hűvös nyugalommal tekintettek az őrnagyra. A magas homlok, az előreugró gö-rög orr bátor, jellemes egyéniségre vallott.

– Neved?

– Bradley Tamás.

– Te vállalkoztál arra, hogy előremenj, mint megfigyelő, és összeköt-tetést létesíts az üteggel?

– Oui, mon commandant.

– Tisztában vagy a feladatoddal?

– Meg kell közelítenem a kabil árkokat annyira, hogy a lövegek be-csapódását lássam.

– Tartanom kell a telefon-összeköttetést az üteggel, és a megfigyeléseimet jelenteni. Az őrmagy figyelmesen nézte a legényt.

– Pihenj! A puska agya döngve hullott a kilépő bakancs mellé.

– Van egy kérdés, amelyet nem szoktunk feltenni a légióban, tehát csak akkor felelj rá, ha akarsz: mi voltál civilben? Szünet.

– Alázatosan jelentem, élek az engedelemmel, és megtagadom a választ.

– A tiszt újra a térkép fölé hajolt.

– Te a tizennégyes közlegény helyett jelentkezted. Büntetésből kapta a megbízást. Részeges, garázda ember. Meglopta egy bajtársát. A légióban könnyen osztják a halált, de mindig van esély rá, hogy aki szerencsés, az megússza a szolgálatot. Tisztában vagy azzal, hogy itt nincs esély?

– Tisztában vagyok, mon commandant...

– Akkor hát miért váltod meg egy gazember életét? A barátod?

– Nem.

– Mióta ismered?

– Amióta az őrmester kijelölte erre a szolgálatra, és én ajánlkoztam helyette.

– Meg akarsz halni?

– Igen – felelte nyugodtan, értelmesen és csengő hangon. Az őrmagy a térkép fölé hajolt, és egy körzövel játszott.

– Elmehetsz.

2

Két hete feküdtek a köves hammaa piszkos futóárkaiban. Úgy látszott, hogy végképp megáll a harc. A kabilok is kitűnően kiépítették az állásaikat. A mocsár mögött húzódó, jól takart árkokat nem tudta szétrombolni a francia tüzérség. Lehetetlenség volt a sima terepen megfigyelőket kiküldeni. A pompás riff lövészek minden vakmerő kísérletezőt nyomban lelőttek. A francia katonai akadémiát végzett Ibn ben Gukra európai hadianyaggal és kitűnő katonai szakértőkkel rendelkezett, és modernül kiképzett, elsőrangú serege volt.

A gyarmati katonaságnak mindenáron döntést kellett kikényszeríteni, mielőtt az esős évszak beáll. Az esti általános támadást, amennyire

lehetett, ügyesen készítették elő. Az alkony homályában sorra vonultak fel a vonal mögött összevont csapatok, és elfoglalták kijelölt helyüket az árkokban. A motoros osztagokat készenlétbe helyezték, kézigránátokat, töltényeket osztottak szét, és a kék „kepiket” rohamsisakkal cserélték fel.

– Fél órán belül eléred a mocsár szélét – mondta az őrmester a 9-esnek, aki karjára csavart dróttal, kezében kis dobozzal állt vele szemben az árkokban.

– Igyekszel a becsapódásokat megfigyelni, és közölsz mindent telefonon.

Az őrmester kinézett a homoksánc mögül, és a két kezét Bradley háttára tette. Körülöttük nyugtalan, haik, fojtott utasítások hallatszottak, és legörnyedt katonai küldöncök igyekeztek futva az árok szabadon hagyott oldala mellett.

– Vigyázz... – suttogta az őrmester. A 9-es megfogta az árok peremét. Mindenfelé távoli villanások látszottak, és egy-egy tompa dörrenés érkezett utánuk. Trópusi gyorsasággal szállt le a sötét éjszaka.

– Egy távoli ároknál tüzelni kezdtek.

– A kabilok viszonozták.

– Indulj... – súgta az őrmester és előretolta Bradleyt.

A földhányás mellett gyorsan felhúzódkodott és máris hason kúszott a drótakadály felé. Tudta, hogy hol van az a hely, ahol átcúsúzhat a tuskés drót alatt.

Az árkokban az őrmester mellett egy legény ügyelt a drótra, amely egy hengerről tekergőzött le, és a másik vége Bradleynél volt.

– Állj... A hengert forgató katona várt. A huzal megfeszült.

– Engedj... Forgott a korong...

– Hány méter?

– Hetven... – mondta a másik katona, aki mérte a huzalt. Az őrmester meglegegedetten bólintott. De száz méternél már kissé csodálkozott.

– Száztíz... A kabil állás megelevenedett. Sűrű lövések hangzottak, és egy gépfegyver is megszólalt.

– Észrevették! – dünnyögte az őrmester, és idegesen szívta a fogát.

– Százhatvan...

– Tisztára bolond! Egy világítóbomba esett a síkság közepére, és sápadt izzással ragyogta be a terméketlen, sziklás vidéket. A 9-es, szeren-

cséjére, kívül esett a fénykörön. Száznolcvan méternél nem húzott több drótot. Úgy látszik, megállt. Az őrmester füléhez tette a kagylót.

– Lorien őrmester... Lorien őrmester... – mondta halkán a kagylóba.

– Várt.

– Lorien őrmester... – ismételte. – Lorien őrmester...

Végre néhány sercegő, furcsa zörej után suttogás hallatszott a kagylóból:

– Kélcenes közlegény... Jól hallani, amit mondok?

– Igen. Hol van?

– A Taurirt del Uarzaszt délkeleti lejtőjével szemben a mocsárban, egy szikla mögött. Jobbra tőlem hatalmas, mohos fatörzs fekszik.

– Tudom már. Szemben magával gépfegyverfészeknek kell lenni a gránitsírt oldalán – suttogta az őrmester, és felvett egy másik kagylót, hogy a tüzéséggel beszéljen.

– Megfigyelő van a Taurirt del Uarzaszt délkeleti lejtőjével szemben, a magányos szikla mögött. Jobbra tőle mohos fatörzs...

Altisztek siettek a szakaszaikhoz. Az árok megélnékült.

Pontban éjfélkor eldőrdült valamennyi francia ágyú, és megindult az általános támadás előkészítése.

Bradley a kő mögött lapult nyakig sárosan a mocsárban, fülén a kagylóval. Jól látta a kabilok burnuszait. A francia gránátok messze az árok mögött estek le.

– Hosszú... – suttogta a kagylóba. – Legalább ötven méter.

A becsapódások a hegyoldal felől a hegy lábához értek.

– Még mindig hosszú...

Most egymás után hat-nyolc lövés a mocsárba csapott be, toronymagasságnyira fröccsentve a hínárt. Bradley a szikla mögött másodpercekig lapult arca borulva, azután újra a kagylóba suttogott:

– Rövid... Legalább harminc méter... és kissé nyugat felé...

De most már a kabilok is tudták, hogy megfigyelő van valahol. Vaktában lőtték a terepet ágyúval és gépfegyverrel. Erős gyalogsági tűz árasztotta el a síkságot golyóval.

Most az volt a szerencséje Bradleynek, hogy ennyire előre jött. Sokkal távolabb keresték a megfigyelőt. Azért a lövedékek által felcsapott kövek, szétfröccsenő repeszdarabok ott röpködtek körülötte. Sokszor percekig nem látott semmit, csak feküdt arca borulva.

– Még mindig rövid! Az irány jó... Most megtalálták!

Egy reflektor fénye a kőre tűzött, és észrevették, hogy mozog valaki. Doboltak a puska és gépfegyvergolyók a kőn, egy srappnel robbant vj-jogva a közelben.

A francia tüzéség is pokolian dolgozott, de nem találta el az árkot. A fűlsiketítő hangzavarban most már Bradley felesleges óvatosság nélkül ordította a kagylóba:

– Még mindig rövid! – üvöltött –, még mindig rövid!

Jobbra-balra tőle sűrűn csapódtak le a lövedékek. Percek kérdése volt, hogy sziklástól, mindenestől felrepüljön, vagy lekaszája egy nagyobb repeszdarab. A saját hangját sem hallotta a sűrű robbanások végítéleti zengésétől. Világítóbomba robbant. Nappali fény borította a síkot, és most jól látták mind a két oldalon, hogy Bradley egy másodpercre felemelkedett! Erős ütést érzett, de minden erejét összeszedve belekiáltotta a kagylóba:

– Kicsit rövid! Nem több nyolc méternél!

Azután lebukott a szikla mögé, de nem vesztette el az eszméletét. Most bevágott az árokba!

Egymás után négy gránát robbant! Karok, fejek, szuronyok emelkedtek egy magasba törő láng- és fűstsávval a levegőbe. Bradley a könyökére támaszkodva, elhomályosuló öntudattal ordította:

– Telitalálat! Teli...

Az utolsó szótag helyett egy hörgés buggyant ki a száján. Tántorogva felállt, és egymás után két kézigránát dobott a gépfegyvert fedező gránitszikla mögé.

Csak egy halom kavics maradt az állás helyén. Éles fájdalom futott végig a testén, feléje rohant a mocskos, nedves föld, és az arcába csapódott...

Füst, láng és sárfelhő borított el mindent. A megsemmisítő zárótűz egyetlen állandó dördülésbe olvadt össze. Özönlő füst, cikázó tűz és végítéleti sivítás, bűgás, robaj pokoli kakofóniája zengett.

Azután a francia árkokból kétezer szurony nyomult fel egyszerre...

Hajnalig tartott a támadás.

Mikor feljött a nap, még füstölgött a sík, de már csend volt. A francia csapatok egy része a menekülő kabilokat üldözte, a többieknek takarodót fújtak, ki-ki a századát kereste, és az egészségügyi osztagok vették át a csatateret.

Hosszú sorban vitték a hordágyakat hevenyészve bekötött sebesültekkel.

Az őrnagy egy vöröskeresztes osztaggal a 9-es közlegény földi maradványait kereste, ha ugyan fellelhető belőle még annyi, hogy ráismerjen.

Egyszerre meglepetten felkiáltott. Szembe jött vele Bradley! Kissé bizonytalan léptekkel, sárral, porral belepve, foszlányokra szakadt ruhában, de a görög orr... a homlok... a zöldes tekintet...

Kétségtelen, hogy ő az! A 9-es!

– Ember!

Bradley megkísérelt egy vigyázzállást.

– Alázatosan jelentem, mon... Elvágódott.

Az őrnagy letérdelt az orvos mellé.

Csodálatos eset volt. A combját felhasította egy szilánk, és egy golyó a kulcsont felett a vállába fúródott, azonfelül néhány horzsolás, de veszélyes sebe egy sincs a 9-esnek. Csak a kimerültsége verte le a lábáról.

Két hét múlva, mikor Marokkóban az egész helyőrség előtt Ribeaux tábornok a 9-es közlegény mellére tűzte a légió becsületrendjét, már a golyó helye is begyógyult.

Az őrnagy a tábornok mellett állt és Bradleyt figyelte.

Közömbösen nézett valahová a távoli égen vonuló felhők felé. Nem önti el az arcát az öröm pirossága, egy vonása sem rezdül, mikor a vezénylő tiszt „Gardez vous”-t kiált, az arcvonal tiszteleg, felharsan a trombita, és feje felett háromszor meglengetik a Becsület és Hűség trikolóriját.

Semmi...

Bizonyos, hogy ezt az embert nem érdekli a dicsőség.

– Két hónapra ide Marokkóba helyeztettelek át – mondta a legénynek, mikor jelentkezett nála az irodában. – Előterjesztettelek altiszti vizsgára is.

– Köszönöm, mon commandant.

– Van valami kívánságod?

– Van, őrnagy úr. Szeretnék bevonulni a századomhoz.

– Szóval nem kell a szabadság. Vissza akarsz menni a frontra?

– Oui, mon commandant.

– Hm... – néhány lépést tett az íróasztala előtt.

– Hát most mégis itt maradsz. Parancs. Érted?

– Igenis.

– Azután meghalhatsz, ha úgy tetszik.

– Felkattintotta a tárcáját.

– Gyújts rá... Bradley kivett egy cigarettát.

– Nézd – folytatta az őrnagy –, néha az ember úgy érzi, hogy min-dennek vége, és eldobja az életet magától. Pedig ha két-három hónapig várna, már nem is lenne olyan elviselhetetlen az élet. Ezért kényszerít-lek akaratom ellenére garnizonszolgálatra. Tehát két hónap múlva jelentkezél, és ha még mindig a halált választod, nem gátollak többé semmiben. Meg-értettél?

– Igenis.

– Minden jót, Bradley Tamás. Rompez.

4

Bradley tehát Marokkóban maradt. Az őrnagy pedig sehogyan sem bírt szabadulni gondolatban ettől a hűvös tekintetű, értelmes embertől, aki konokan és megfontoltan a halált hívja.

Egy napon az őrnagy az európai negyedben sétált, és csodálkozva látta, hogy a 9-es közlegény egy finoman öltözött, úri külsejű, feltűnően szép leánnyal megy.

A lányon meglátszott, hogy a jobb körökhöz tartozik. Önkéntelenül követte őket. Micsoda furcsa tragédiát hurcol magával itt Afrikában ez a légionárius?

Alkonyodott. A Jardin Public árnyas fái közé értek, és amikor elbúcsúztak egymástól, a leány hirtelen hozzáhajolt, és megcsókolta a katonát.

Hm... Talán mégis beválik majd az elmélete: az öngyilkosság legjobb ellenszere az idő. No és a szerelem...